

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 633/16	
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1 Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1	P. G.	Czyn przypisany: jak w pkt. I i II sentencji wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>P. G. od lat 90-tych zajmował się sprzedażą używanego sprzętu audio oraz czasami zegarków na giełdzie przy ul. (...) w W..</p> <p>Na giełdzie tej poznał R. B. (1). Później poznał również partnerkę R. B. (2) B. (wcześniej K.). Utrzymywali stosunki koleżeńskie. Spotykali się towarzysko i poznali również obecną partnerkę P. – M. S..</p> <p>W 2008 r. P. G. przyjechał do R. i M. późnym popołudniem z prośbą o pożyczanie pieniędzy z uwagi na przejściowe problemy finansowe. Wobec tego R.</p>	<p>Zeznania pokrzywdzonego R. B. (1)</p>	<p>62-63, 216-217, 225-225v, 346v-347</p>	

B. (1) i M. B. (wcześniej K.) zawarli ustną przyjacielską umowę pożyczki na rzecz P. G. na kwotę 20.000 zł. Gotówkę przekazano w dwóch transzach: w dolarach i w złotych.

P. G. zapewniał, że pieniądze zwróci. Ze względu na koleżeńskie stosunki R. i M. cierpliwie czekali na zwrot pieniędzy, gdyż mu ufali.

W okresie od 2008 r. do 2010 r. R. przekazał P. do naprawy zegarek F. H..

W 2010 roku P. G. zwrócił się do R. i M. o kolejną pożyczkę w wysokości 5.000 zł celem zakupu sprzętu audio. R. i M. z uwagi na ich przyjacielskie relacje zgodzili się na ponowną pomoc finansową w formie pożyczki.

W 2014 r. R. przekazał P. celem naprawy zegarek E. oraz celem dalszej sprzedaży zapalniczkę męską i damską marki D. i zapalniczkę marki C. - czerwoną ze złotem.

W 2015 r. R. przekazał P. celem dalszej odsprzedaży dwa klimatyzatory.

Łączna wartość ww. przedmiotów wynosiła 18.761 zł.

Klimatyzatory były przechowywane w warsztacie samochodowym P. Z. i tam zostały sprzedane

jednemu z jego klientów o imieniu R..

P. nie przekazał R. i M. pieniędzy ze sprzedaży ww. przedmiotów, ani nie zwrócił samych przedmiotów. Urwał z nimi kontakt, a próby odzyskania mienia nie przyniosły skutku. R. i M. przez pełnomocnika skierowali w 2015 r. do P. wezwanie do zwrotu pożyczki. Podejmowali także próby listownego kontaktu z P.. P. nie odbierał telefonów, ukrywał się przed nimi. R. i M. kontaktowali się również z M. S., lecz bezskutecznie.

W dniu 4 lutego 2016 r. R. B. (1) zażądał ścigania i ukarania P. G., bowiem do tego czasu pieniądze i rzeczy nadal nie zostały zwrócone.

R. E. również znał się z P. G. od lat 90-tych. Poznali się na tej samej giełdzie. Utrzymywali stosunki koleżeńskie.

Od 2008 r. ich relacje się zintensyfikowały. R. wspierał finansowo P..

W 2015 r. R. przekazał P. mienie w postaci zegarka m-ki O., zegarka m-ki (...), zegarka m-ki I., zegarka P. S. oraz wzmacniacza m-ki C. (...) z okablowaniem o łącznej wartości 26.784 zł. Przedmioty te miały zostać sprzedane, a pieniądze przekazane R.. Ponadto

<p>R. pożyczył P. zapalniczkę marki ST. D..</p> <p>Od 29 października 2015 r. R. E. próbował odzyskać swoje rzeczy.</p> <p>P. przedmiotów nie zwrócił i jednocześnie zerwał kontakt z R., nie odbierał od niego telefonów. R. udał się do P. również osobiście i prosił o zwrot swoich rzeczy lecz bezskutecznie.</p> <p>W dniu 30 maja 2016 r. R. E. zażądał ścigania i ukarania P. G., bowiem do tego czasu rzeczy nadal nie zostały zwrócone.</p>			
<p>Zeznania pokrzywdzonego R. E.</p>	<p>92v-95v, 230-231v, 278v-279v, 347-347v</p>		
<p>Zeznania pokrzywdzonej M. B. (wcześniej K.)</p>	<p>112v-113, 225v-227, 338v, 347</p>		
<p>Zeznania świadka J. H.</p>	<p>280-281, 419-420</p>		
<p>Zeznania świadka P. Z.</p>	<p>281-281v, 420-421</p>		
<p>Częściowo zeznania świadka M. S.</p>	<p>117v, 289-291, 347v</p>		
<p>Częściowo zeznania świadka D. G.</p>	<p>279v-280, 401</p>		
<p>Zdjęcia</p>	<p>5-8, 64-66, 31-43</p>		
<p>Lista rzeczy</p>	<p>30</p>		
<p>Wiadomości tekstowe</p>	<p>276</p>		
<p>Notatka dot. zegarków</p>	<p>277</p>		

Przedsiębiorstwo wezwanie do zapłaty	295		
Opinia pisemna, ustna i uzupełniająca z zakresu wyceny ruchomości	458-497, 548-561, 546v		
1.2 Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCENA DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Zeznania pokrzywdzonego R. B. (1)	Jasne, pełne, logiczne, konsekwentne, spójne z nieosobowym materiałem dowodowym.	
Zeznania pokrzywdzonego R. E.			
Zeznania pokrzywdzonej M. B. (wcześniej K.)			
Zeznania świadka J. H.			

Zeznania świadka P. Z.			
Częściowo zeznania świadka M. S.	W zakresie faktu, iż P. G. miał stosunki koleżeńskie z R. B. (1), M. B. (wcześniej K.) i R. E. jasne, pełne, logiczne, konsekwentne, spójne z nieosobowym materiałem dowodowym.		
Częściowo zeznania świadka D. G.			
Opinia pisemna, ustna i uzupełniająca biegłego z zakresu wyceny ruchomości	Jasne, pełne, brak sprzeczności.		
Opinia sądowo-psychiatryczna			
Dokumentacja	Dokumenty, dokumenty urzędowe niebudzące wątpliwości co do rzetelności i autentyczności, niekwestionowane przez strony.		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego P. G. (k. 108, 195-195v, 312v)	Sąd uznał za niewiarygodne w całości wyjaśnienia oskarżonego P. G. , który nie przyznaje	

się do zarzucanych mu czynów i zaprzecza wszelkim powoływanym przez pokrzywdzonych faktom. Wyjaśnienia oskarżonego, który zaprzecza posiadaniu zegarków należących do pokrzywdzonych oraz pożyczaniu od niego pieniędzy jest nieprzekonujące w kontekście wiarygodnych zeznań pokrzywdzonych i wiarygodnych zeznań świadków.

Świadek P. Z. potwierdził, że P. G. pożyczył od R. B. (1) około 20.000 zł. Świadek wiedział to od samego oskarżonego, który mu to powiedział. Potwierdził również, że w jego garażu przechowywane były klimatyzatory należące do R. B. (1), a które P. G. sprzedał w obecności świadka i nie przekazał z tego tytułu pieniędzy R., gdyż R. kontaktował się później ze świadkiem w związku z brakiem przekazania mu kwoty ze sprzedaży.

W zakresie zegarków świadek J. H. potwierdził, że oskarżony przychodził do niego co jakiś czas z zegarkami do naprawy. Jednego razu przyszedł z dużą partią zegarków – 19 sztuk, w tym jeden z nich dotyczy sprawy niniejszej. Zostało to zanotowane na karteczce, którą świadek dołączył do akt sprawy. Świadek w toku

		<p>procesu rozpoznał jeden z zegarków, wskazując że zegarek z k. 32 to marka I. i znajduje się na jego liście pod numerem 8. Jednocześnie świadek potwierdził, że oskarżony mówił, że to nie są jego zegarki, a znajomych.</p> <p>Z tych względów, mając na uwadze zasady logiki w ocenie Sądu wersja zdarzeń oskarżonego jest niewiarygodna i stanowi jedynie przyjętą przez niego linię obrony.</p>	
Częściowo zeznania świadka M. S.	Za częściowo niemające znaczenia dla ustalenia faktów Sąd uznał zeznania świadków M. S. i D. G., bowiem nie posiadali oni wiedzy w zakresie stawianych P. G. zarzutów.		
Częściowo zeznania świadka D. G.			
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I i II	P. G.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

W przedmiotowej sprawie Sąd doszedł do przekonania, iż ujawniony materiał dowodowy w sposób jednoznaczny wskazuje, że oskarżony P. G. popełnił zarzucane mu czyny i pozwala bez żadnych wątpliwości na uznanie jego winy za udowodnioną.

Do znamion przestępstwa stypizowanego w art. 284 § 1 i 2 KK należy przywłaszczenie cudzej rzeczy. Szczególnym przedmiotem ochrony jest zatem własność rzeczy, a czynność wykonawcza w postaci przywłaszczenia rzeczy polega na postąpieniu z rzeczą tak jak właściciel. Od kradzieży przywłaszczenie różni się brakiem elementem zaboru - w przypadku przestępstwa kradzieży sprawca zabiera z posiadania innej osoby cudze mienie w celu przywłaszczenia, natomiast sprawca przestępstwa określonego w art. 284 KK przywłaszcza sobie cudze mienie, które znajduje się już w jego, legalnym a nie bezprawnym, posiadaniu (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2013 r. II AKa 49/13, LEX nr 1294864). Przywłaszczona rzecz znajduje się we władaniu sprawcy, a przez sam fakt przywłaszczenia nie następuje żadna

fizyczna zmiana w sytuacji rzeczy (vide M. Mozgawa (red.) M. Budyń – Kulik, P. Kozłowska – Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz, LEX 2013).

Strona podmiotowa ww. przestępstwa zasadza się na umyślności, a ściślej na zamiarze bezpośrednim. Nie wystarczy tu samo rozporządzenie cudzym mieniem, konieczne jest, aby sprawca chciał je zatrzymać bez prawnego tytułu (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 1978 r., V KR 197/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64; Górniok (w:) Górniok i in., t. 2, s. 400). Stąd należy przyjąć, że przywłaszczenie jest przestępstwem kierunkowym (vide Marek A., Komentarz, s. 606; Michalski B. (w:) Wąsek II, s. 916). Tym samym dla przypisania czynu z art. 284 § 1 i 2 KK niezbędne jest ustalenie, że sprawca tego czynu musi działać w ściśle określonym celu, którym jest przywłaszczenie "cudzej" rzeczy (mienia) - z zamiarem trwałego włączenia przedmiotu przestępstwa do swojego majątku, a nie zatem tylko z zamiarem bezprawnego władania rzeczą. Nie wystarczy przy tym, by godził się na możliwość przywłaszczenia - musi on bowiem tego chcieć i musi to być jego celem, jest to bowiem przestępstwo umyślne, którego stroną

podmiotową
charakteryzuje szczególnie
zamiar bezpośredni
kierunkowy określany jako
animus rem sibi habendi -
definitywnego uczynienia
cudzej rzeczy jako
własnej i musi on
być bezsprzeczny (vide
wyrok Sądu Apelacyjnego
w Warszawie z dn.
06.06.2018 r. o sygn.
II AKa 76/2018, LEX
nr 2528154). Przez
przywłaszczenie rozumie
się rozporządzenie jak
swoją własnością cudzą
rzeczą ruchomą lub
cudzym prawem
majątkowym, z
wykluczeniem osoby
uprawnionej. Istotą
przywłaszczenia jest zatem
zewnętrzne zachowanie
się sprawcy - określane
powszechnie jako
rozporządzenie rzeczą
ruchomą przez włączenie
jej do swojego majątku
albo wykonywanie w
inny sposób w stosunku
do rzeczy ruchomej
uprawnień właścicielskich
(vide wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Warszawie z dn.
12.02.2018 r. o sygn.
II AKa 317/17, LEX
nr 2460058). O
zamiarze przywłaszczenia
może świadczyć zarówno
odmowa zwrotu cudzej
rzeczy, jak i zaprzeczenie
jej posiadania, sprzedaż,
czy też darowanie innej
osobie, w których to
zachowaniach przejawia
się zamiar zatrzymania
rzeczy na własność (vide
wyrok Sądu Apelacyjnego

w Gdańsku o sygn. II AKa 393/17, LEX nr 2504706).

Typ kwalifikowany przywłaszczenia – sprzeniewierzenie (art. 284 § 2 KK) polega na przywłaszczeniu rzeczy ruchomej, która została wcześniej sprawcy powierzona przez uprawnionego na mocy np. umowy najmu, użyczenia, przechowania. "Powierzenie to przeniesienie władztwa nad rzeczą na inną niż właściciel osobę, powiązane z ustaleniem określonego postępowania z rzeczą przez osobę ją uzyskującą i połączone z zastrzeżeniem konieczności jej zwrotu w przyszłości" (wyr. SA w Szczecinie z 27.2.2014 r., II AKa 15/14, L.). Może to być jakikolwiek stosunek prawny, nie ma też znaczenia forma powierzenia (Kodeks Karny. Komentarz, red. Prof. Dr hab. A. G., prof. Dr hab. K. W., 2019, L.).

Przechodząc do realiów faktycznych niniejszej sprawy należy wskazać, że P. G. poprzez ustną umowę pożyczki zostały powierzone pieniądze oraz w celu dalszej odsprzedaży (co można rozważyć w kontekście umowy zlecenia lub komisu) zostały powierzone zegarki, zapalniczki, klimatyzatory i wzmacniacz. Jest to

powierzenie w rozumieniu art. 284 § 2 KK.

Wobec żądania pokrzywdzonych o zwrot mienia, oskarżony był zobowiązany do jego zwrotu. W związku z brakiem reakcji oskarżonego dopuścił się on czynu stypizowanego w art. 284 § 2 KK. Oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę, iż powierzone mu mienie nie jest jego własnością. Bez wątpienia w zachowaniu oskarżonego przejawił się zamiar zatrzymania pieniędzy i powierzonego mienia na własność. Dokonał również rozporządzenia klimatyzatorami, bowiem sprzedał je, ale uzyskaną cenę włączył do swojego majątku. W zakresie pozostałego mienia brak informacji o jego rozporządzeniu, jednakże nie zostały one zwrócone właścicielom.

W opisie czynów należało dokonać korekty ustalonej wysokości szkody w relacji do dokonanej przez biegłego wyceny tychże przedmiotów.

Nie zachodzą żadne okoliczności, które mogłyby poddać w wątpliwość poczytalność oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu. Rozpoznano zaburzenia depresyjne na podłożu reaktywnym. Stan ten w odniesieniu

<p>do zarzucanych mu czynów nie znosił ani nie ograniczał zdolności rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Nie stwierdzono choroby psychiatrycznej ani upośledzenia umysłowego (opinia sądowo-psychiatryczna, k. 187-191).</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
#	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.5. Uniewinnienie</p>		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. G.	I i II	I i II	<p><u>Przy wymiarze kary sąd wziął pod uwagę</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. zagrożenie ustawowe czynu z art. 284 § 2 k.k. na karę pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5; 2. art. 37a k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 19 czerwca 2020 roku (Dz. U. z 2020r. poz. 1086) w zw. z art. 4 § 1 k.k., którego treść jest dla oskarżonego względniejsza w dniu popełnienia czynu. Przepis ten w aktualnym brzmieniu nałożył znaczne ograniczenia w zakresie zamiany kary pozbawienia wolności na karę wolnościową; 3. okoliczności obciążające: <ul style="list-style-type: none"> • znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, na który składa

się rodzaj dobra prawnego naruszonego przez oskarżonego, tj. mienia, które w hierarchii dóbr jest jednym z najważniejszych, działanie w celu czysto majątkowym, znaczne zlekceważenie przez oskarżonego porządku prawnego, zachowanie oskarżonego wzbudzające silną społeczną dezaprobatę;

- znaczny stopień winy oskarżonego, który w chwili czynu był osobą dojrzałą i poczytalną, a więc w pełni zdolnym do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, działał w normalnej sytuacji motywacyjnej, w której można było oczekiwać od niego zachowania zgodnego z prawem;

4. okoliczności łagodzące: niekaralność (informacja z KRK k. 530).

Wobec tego Sad wymierzył na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. kary:

- 1 roku ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania

			<p>nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym;</p> <ul style="list-style-type: none"> • 9 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. <p>W przekonaniu Sądu orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, zaś ich dolegliwość nie przekracza stopnia jego zawinienia. Jednocześnie kary spełniają swe cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej, a także będą właściwie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.</p>
P. G.	III	I i II	<p>Wymierzając P. G. karę łączną 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym Sąd uwzględnił:</p>

1. zaistnienie realnego zbiegu przestępstw, za które w punktach I i II części dyspozytywnej wyroku wymierzono oskarżonemu kary tego samego rodzaju;

2. brzmienie art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 19 czerwca 2020 roku (Dz. U. z 2020r. poz. 1086) w zw. z art. 4 § 1 k.k., który regulował niższy minimalny próg kary łącznej;

3. potrzebę połączenia kar na zasadzie częściowej absorpcji z uwagi na naruszenie tych samych istotnych dóbr prawnych, tj. mienia oraz stosunkowo bliski związek czasowy;

4. cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego: kara łączna na zasadzie częściowej absorpcji najskuteczniej zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa;

5. potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, które na gruncie przedmiotowej sprawy przemawiają przeciwko łagodności wymiaru kary łącznej; kara łączna na zasadzie całkowitej absorpcji mogłaby wywoływać niepożądane wrażenie większej „opłacalności”

			popelniania wielu przestępstw, przestępstwa pojedynczego. anizeli
P. G.	IV i V	I i II	Mając na uwadze, że oskarżony czynami swoimi wyrządził pokrzywdzonym szkodę na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec niego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę: <ul style="list-style-type: none"> • kwoty 43.761 złotych na rzecz R. B. oraz M. B., • kwoty 26.784 na rzecz R. E..
5. INNE ROZSTRZYGNIECIA ZAWARTE W WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.6. INNE ZAGADNIENIA			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia			

takiej instytucji przez stronę		
<p>Co do zasady niedopuszczalne jest orzekanie częściowo zgodnie z przepisami ustawy obowiązującej poprzednio, a częściowo według przepisów ustawy nowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 1970 r., V KRN 402/69, OSNKW 1970, nr 4-5, poz. 37, z glosą W. Woltera, PiP 1971, z. 1; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2001 r., V KKN 346/99, Prok. i Pr.-wkł. 2001, nr 12, poz. 1), zatem Sąd, orzekając w niniejszej sprawie, w całości zastosował przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów.</p>		
7. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
VI	<p>Sąd uznał, że możliwości zarobkowe oskarżonego są dobre. Ma wyuczony zawód technika geologa (informacje osobopoznawcze k. 106-107, 167, 312) i wobec tego Sąd obciążył go wydatkami sądowymi i opłatą od kary. Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził kwotę 70 złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania i</p>	

	kwotę 300 złotych tytułem opłaty od kary.	
6. PODPIS		